

بسم الله الرحمن الرحيم

آقای رئیس،

اجازه دهید در ابتدا از شما به خاطر برگزاری این نشست مهم تشکر کرده، و از روسیه به خاطر ابتکارات سازنده‌اش تقدیر نمایم. همچنین علاقمندم ابتکار دوستم وانگی یی وزیر خارجه محترم چین را مورد تأیید قرار داده و از آن استقبال کنم.

یک سال پیش، من در نشست مشابهی در شورای امنیت به ریاست شما آقای وزیر لاوروف برای ارائه طرح صلح هرمز (امید) که به تازگی توسط رئیس جمهور روحانی در نطق‌اش در مجمع عمومی مطرح شده بود شرکت کردم.

ایران معتقد است که آن ابتکار، حد اعلا‌ی پیشنهادهای مختلف ایران برای ایجاد امنیت و اطمینان در منطقه خلیج فارس است. نخستین پیشنهاد ما در سال 1985 مبنای بند 5 و 8 قطعنامه 598 شورای امنیت قرار گرفت که در آن آمده است:

5. از دیگر کشورها می‌خواهد نهایت خویشتنداری و اجتناب از هرگونه اقدامی که ممکن است به افزایش بیشتر و گسترش منازعه منجر شوند را به کار گرفته و بنابراین اجرای قطعنامه کنونی را تسهیل نمایند....

8. علاوه بر این از دبیرکل می‌خواهد که در مشورت با ایران و عراق و با دیگر کشورهای منطقه ترتیباتی را برای ارتقاء امنیت و ثبات در منطقه به آزمایش بگذارد.

متأسفانه - و علیرغم پیگیری‌های رئیس‌جمهور ما - آن بندها اجرایی نشدند. و منطقه ما از آن زمان صحنه جنگ‌های متعدد، حضور گسترده نیروهای نظامی خارجی، به دنبال آن کابوس افراط‌گرایی و تروریسم، انباشت خطرناک پیچیده‌ترین تسلیحات، و خصومت و نمایش قدرت توسط بازیگران مختلف شده است.

اختلاف در قدرت، اندازه جغرافیایی و منابع طبیعی و انسانی بسیار واقعی است. از نگرانی‌ها و رقابت‌های تاریخی بسیاری از کشورهای منطقه نمی‌توان غافل شد. اما سه تجویز ناقص عواقب فاجعه باری را ایجاد کرده است:

نخست اینکه شما می‌توانید امنیت را از دیگران خریداری کنید: خواه از حمله صدام حسین به ایران به نمایندگی از طرف برخی همسایه‌های ما باشد؛ یا از آمدن ایالات متحده برای نجات همسایگان ما از دست هیولایی که آنها با هم ایجاد کرده بودند؛ یا از طریق خرید بی سابقه سخت افزارهای نظامی.

دوم اینکه شما می توانید به بهای ناامنی همسایگان خود امنیت داشته باشید: خواه در قبال ایران باشد و یا کویت یا قطر در یک زمان یا به شکلی دیگر.

و سوم اینکه شما می توانید هژمونی منطقه ای برقرار کنید: چه در یمن، چه آفریقای شمالی یا شاخ آفریقا باشد. بازیگران فرا منطقه ای به اختلافات، رقابت های بی پایان و تصورات غلط هژمونیک برخی به عنوان فرصتی برای گسترش حضور نظامیشان و برای فروش بیشتر سلاح نگاه می کنند.

ایالات متحده حدود ۵۰ هزار نیروی نظامی در منطقه خلیج فارس در ۲۹ پایگاه نظامی و بیش از ۳۰۰ هواپیما جنگی مستقر نموده است. در هر زمان که تصور کنید حداقل یک ناو هواپیمابر آمریکا در آبهای ما در حال گشت زنی است همچنین دارای ده ها ناوشکن و کشتیهایی دیگر با چهار مفر فرمانده مرکزی برای ارتش و نیروهای دیگر، نیروی هوایی و نیروی دریایی است.

از ۲۰۱۴ تا ۲۰۱۸ دولت های خلیج فارس تقریباً یک چهارم واردات جهانی سلاح را به خود اختصاص داده اند یعنی تقریباً دو برابر میزان پنج سال قبل از آن.

تعجبی ندارد که ایالات متحده اکثر این سلاحهای مرگبار را به آنها فروخته است. اما تقویت توان نظامی و صدها میلیارد دلار فروش تسلیحات نه به امنیت قدرتهای بیرونی منجر شده و نه به امنیت این منطقه.

اجازه دهید در این جا از این فرصت برای ابراز تشکر خود از اکثریت قاطع اعضای شورای امنیت بخاطر مخالفت با اقدامات ایالات متحده برای از بین بردن برجام و قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت استفاده کنم.

ایران تمایلی ندارد که در مسابقه تسلیحاتی در منطقه وارد شود و شروع به خرید های بی رویه و هنگفت علی رغم پایان محدودیت های شورای امنیت کند. برای مدت های مدیدی، نیروهای خارجی به منطقه ما آمده اند تا قدرت خودشان را نشان بدهند نه برای اینکه از مردم ما محافظت کنند.

حضور نامشروع ایالات متحده - ۷۶۰۰ مایل دور تر از سواحلش - منجر به ترور بزدلانه سردار سلیمانی دشمن شماره یک داعش شده است.

دوستان عزیز

امنیت منوط به اتکا به مردم خودمان و همکاری با همسایگانمان است.

بلی، با پول می توان پیشرفته ترین سلاح ها را خرید ولی واقعیت این است که: امنیت و ثبات را هرگز نمی توان خرید.

ما به تلاش‌های مشترک برای ایجاد گفتگوهای جامع و امنیت شبکه‌ای به هم پیوسته توسط دولت‌ها در این منطقه نیاز داریم. در غیر اینصورت همه ما تا چند نسل آینده در ناامنی فرو خواهیم رفت و ناامنی ما ناامنی همه خواهد بود.

ما نیاز به یک تغییر پارادایم اساسی در منطقه مان داریم.

ما نیاز به یک منطقه قوی داریم که از توهّمات هژمونیک توسط هر قدرتی چه منطقه‌ای و چه جهانی ممانعت به عمل آورد.

یک منطقه قوی که مستلزم ثبات سرزمینی و سیاسی درون‌زا باشد،

و یک منطقه قوی که در آن همه همسایه‌ها خویش‌انداری راهبردی را اعمال نمایند.

پویش صلح هرمز (hope) بر این الزامات بنا شده است.

پویش امید بر مسئولیت هر دولت در منطقه برای تضمین صلح، ثبات و شکوفایی در همسایگی ما و منتفع شدن از آن تأکید دارد.

پویش امید بر اساس تعهد همه دولت‌های ساحلی به موارد زیر بنا شده است.

- تقویت فهم مشترک، روابط دوستانه و صلح‌آمیز و همکاری میان همه دولت‌ها و مردم منطقه خلیج فارس

- تضمین یکپارچگی سرزمینی و عدم تعرض به مرزهای بین‌المللی کلیه دولت‌های ساحلی خلیج فارس

- همکاری در ریشه‌کنی تروریسم، افراط‌گرایی و تنش‌های فرقه‌گرایانه در سراسر منطقه

- تقویت حل و فصل صلح‌آمیز همه تنش‌های منطقه‌ای و اختلافات از طریق ارتباطات تقویت شده و هشدار زود هنگام

- تضمین آزادی کشتیرانی و امنیت انرژی برای همه

پیشنهاد ما برای نیل به این اهداف، پایبندی به اصول مشترک است از جمله

• گفتگو و احترام متقابل

• موقعیت برابر

• احترام به حاکمیت یکدیگر

- عدم توسل به تهدید یا استفاده از زور
- عدم تجاوز و عدم دخالت در امور داخلی یکدیگر و
- عدم مشارکت در اتحادها و ائتلاف ها علیه یکدیگر

ما معتقدیم نتیجه مشورت های جمعی باید یک رویکرد منطقه ای جدید باشد. سال گذشته، جناب آقای روحانی، رئیس جمهور محترم ایده های اولیه ما را با همه رهبران دولت های حاشیه خلیج فارس در میان گذاشتن و آن ها را به غنی سازی این ایده ها و مشارکت در اجرای آن ها نمودند.

ما با هم می توانیم طیف گسترده ای از همکاری ها و اقدامات اعتمادساز را متصور شویم از جمله مدیریت آب، حفاظت از محیط زیست، ایمنی هسته ای، امنیت انرژی، تحصیل، جهانگردی، همکاری اقتصادی، تجارت، سرمایه گذاری، ریشه کن نمودن فقر و توانمندسازی مردم.

ما میتوانیم در مورد یک نظام هشدار سریع منطقه ای و تماس های نظامی بین کشورهای ساحلی خلیج فارس به توافق برسیم.

ما می توانیم با ایجاد کارگروه های مشترک در زمینه اقدامات عملی برای گسترش تدریجی همکاری ها موافقت کنیم.

جناب آقای رئیس،

ما می دانیم که اغلب همسایگان ما صلح و گفتگو را ترجیح می دهند. چنانچه یک یا دو کشور به دنبال تقابل باشند و با خوش خیالی منتظر خون آشام های بیگانه برای قطع کردن سر همسایه خود باشند این امر محقق نخواهد شد. چنین توهمی هرگز مورد پذیرش واقع نخواهد شد.

دوستان من،

همه ما نگرانی ها و نارضایتی هایی داریم.

به طور قطع، ایرانیان هرگز 8 سال جنگ تحمیلی را فراموش نخواهند کرد. و متجاوزی که توسط همسایگان ما بطور کامل تأمین می شد.

بدین ترتیب ما می توانیم انتخاب کنیم که در زمان گذشته زندانی باقی بمانیم و بی ثباتی و تنش را ادامه دهیم.

و یا اینکه همه ما - تأکید می کنم همه ما- صلح، امنیت، ثبات و پیشرفت برای همه را انتخاب کنیم.

متشكرم

|